

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/135/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715205035
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2715205035.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: COFIDIS SA, so sídlom 61 Avenue Halley, Parc de la Haute Borne, 59866 Villeneuve-d'Ascq, Francúzska republika, reg. číslo 325 307 106, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky: COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Einsteinova ulica 11/3677, Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 50 595 628, právne zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária Antovszká, s.r.o., so sídlom Bárdošova 2/A, Bratislava, IČO: 36 866 881, proti žalovanej: V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, Z., o zaplatenie sumy 1.505,10 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 19. februára 2019, č.k. 5C/369/2015-131 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.).

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), d), § 7, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., § 37 ods. 1, § 39, § 39a, § 49a Občianskeho zákonníka, § 4 os. 8, § 7 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z., § 295 CSP, § 255 ods. 1, § 262 os. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu sporu súd vyvodil ten právny záver, že žaloba nebola podaná dôvodne. V konaní nebolo sporným, že vzťah medzi stranami je vzťahom spotrebiteľským, kde žalovaná vystupuje ako spotrebiteľ, keď pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej žalobca vystupuje ako dodávateľ, ktorý pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a preto súd na vzťah sporových strán použil ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv a spotrebiteľských úverov. Sporným bolo, či zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená platne. Z dôkazov, ktoré boli vykonané a to z výpovede žalovanej a z výpovede svedka L. W. preukázané, že žalovaná bola uvedená do omylu pri uzatváraní kúpnej zmluvy na kúpu vodného filtra a taktiež aj v súvislosti s uzatvorením zmluvy o úvere, ktorá sa mala týkať úveru na uvedený vodný filter v sume 1.562 eur. Žalovaná tvrdila, že v čase podpisovania zmluvy o úvere nevedela, aká je cena vodného filtra ktorý si mala zakúpiť a o cene sa dozvedela až dodatočne od kamarátky ktorá má filter tiež namontovaný. Uviedla tiež, že v úverovej

zmluve neboli vyplnené údaje o výške úveru, o splátkach a ani o údaje o zamestnaní a zárobku žalovanej a tieto museli byť do zmluvy dopísané až následne. Taktiež tvrdila, že žalobca (zástupca R. A.) jej zmluvu o úvere po podpise neodovzdal a taktiež jej ju ani dodatočne nedoručili, prišli jej len poštové poukážky na uhrádzanie splátok. Splátky zo začiatku uhrádzala, lebo jej prišli poštové poukážky na úhradu splátok. Súd je názoru, že žalovaná dostatočne hodnoverne a logicky vysvetlila okolnosti podpisu predmetnej zmluvy. Výpoveď žalovanej sa zhoduje aj s výpoveďou jej manžela - svedka W., ktorý uviedol že žalovaná mu po namontovaní nepovedala akú cenu má filter a neukázala mu ani žiadnu zmluvu (žalovaná tvrdí že zmluvu jej nedali). Asi až po týždni mu manželka mala povedať o cene filtra. Žalobca dôkazmi nepreukázal, že so žalovanou platne uzatvoril zmluvu o úvere a že žalovaná bola informovaná o všetkých náležitostiach zmluvy o úvere, t.j. že zmluva o úvere bola v čase podpisu žalovanou riadne vyplnená čo sa týka všetkých náležitostí, vrátane výšky úveru a ceny vodného filtra a splátok. Samotná žalovaná uviedla, že keby vedela cenu filtra a výšku úveru, takúto zmluvu by neuzatvorila. Preto uvedená úverová zmluva je podľa § 39 Občianskeho zákonníka a § 49a Občianskeho zákonníka neplatná, nakoľko právny úkon - podpis zmluvy zo strany žalovanej urobila žalovaná v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť a taktiež takýto právny úkon sa prieči dobrým mravom v súvislosti s jeho obsahom a okolnosťami existujúcimi v čase jeho realizovania. Osoba ktorá zastupovala žalobcu pri podpísaní predmetnej zmluvy - R. A. odmietla v tomto konaní vypovedať z dôvodu privedenia si trestného stíhania svojou výpoveďou. Uvedená osoba bola za obdobné konanie súvisiace s uzatváraním obdobných zmlúv o úvere trestne stíhaná a odsúdená pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 2 Tr. zák. Na základe neplatnej úverovej zmluvy sa potom žalobca nemôže dôvodne domáhať splátok z tejto zmluvy a ani úhrady takto neplatne poskytnutého úveru (mohlo by sa jednať o bezdôvodné obohatenie v zmysle § 457 O.Z. V sporovej veci mal súd tiež preukázané, že žalovaná uzatvorila zmluvu za takej situácie, že žalovaná za namontovanie vodného filtra získala finančné prostriedky v hotovosti vo výške 172,- eur. Vyplatené finančné prostriedky pre žalovanú boli za to, že súhlasila s montážou filtra. Zmluvu so žalobcom uzatvorila a podpísala, pričom s ňou nebola oboznámená, pri podpísaní zmluvy nevedela koľko filter stojí, v akých splátkach a ako dlho má filter splácať, nebola oboznámená s výškou úrokovej sadzby, Všeobecné obchodné podmienky nepodpísala. V zmluve nebolo v čase jej podpísania žalovanou uvedené, aká je celková kúpna cena vodného filtra a aká mala byť celková čiastka na zaplatenie. Ani v čase uzatvárania zmluvy nemala žalovaná finančné prostriedky na splácanie. Žalovaná uviedla, že keby vedela hodnotu filtra a že ju bude musieť splácať, zmluvu by neuzavrela. Čo sa týka ďalšieho dôvodu neplatnosti zmluvy o úvere, z dôkazov taktiež vyplýva, že zástupkyňa žalobcu R. A. ako osoba, ktorá za žalobcu zmluvu o úvere uzavrela, nepostupovala v súlade s odbornou starostlivosťou, keď do formulárovej zmluvy uviedla čistý príjem žalovanej vo výške 420,- eur, čo sa nezakladalo na pravde, keď žalovaná nepracovala a jej jediným príjmom bol peňažný príspevok na opatrovanie dcéry vo výške 244,59 eur mesačne. Uvedený postup žalobcu a procesnú obranu žalovanej potvrdil aj svedok L. W., ktorý potvrdil, že žalobca ponúkol žalovanej finančné prostriedky za namontovanie filtra, pričom žalovaná vtedy nemala žiaden príjem a to až doteraz, nakoľko opatruje dcéru. Za danej situácie žalovanej a jej rodiny ktorú mal žalobca zistiť a hodnoverne si ju overiť, súd dospel k záveru, že zo strany žalobcu došlo k hrubému porušeniu povinností skúmať schopnosť klienta splácať úver, keď tento riadne nepreveril, aké sú príjmy žalovanej v čase uzatvorenia zmluvy. Žalobca svojím konaním hrubo porušil odbornú starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľovi (aj keď konal prostredníctvom svojho zástupcu - R. A.), pretože nekonal na úrovni osobitnej starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, a ktorá by zodpovedala čestnej obchodnej praxi. Zároveň je nepochybné, že žalobca tým, že neposkytol žalovanej podstatné informácie a nevysvetlil jej všetky dôsledky podpísania listiny z jej strany, podstatne narušil ekonomické správanie žalovanej ako priemerného spotrebiteľa, v dôsledku čoho urobila rozhodnutie, ktoré ju poškodzuje, a ktoré by ako informovaný spotrebiteľ inak neurobila. Súd má za to, že nie je dôvodné očakávať, že by sa žalovaná ako spotrebiteľ v prípade, že by jej boli poskytnuté podstatné informácie zo strany žalobcu, rozhodla podpísať uvedenú zmluvu o úvere. Súd nepochybuje o tom, že pri dostatku informácií by žalovaná uvedenú zmluvu o úvere nepodpísala, keď žalovaná sama uviedla, že by si nikdy nekúpila vodný filter za 1.662 eur, nakoľko takúto sumu by nebola schopná vrátiť keďže nepracuje, podľa nej nie je zmluva v poriadku. Ani teraz, ani v čase uzatvárania zmluvy nemala finančné prostriedky na splácanie. Žalobca navyše iniciatívne vyhľadal žalovanú v mieste jej bydliska, kde žalovaná so zámerom získať vodný filter v dobrej viere podpísala formulár zmluvy o úvere, ktorý pripravil žalobca a ktorý vtom čase nebol riadne vyplnený, pričom dôsledky podpísania zmluvy neboli žalovanej vysvetlené a z ktorého obsahu jej bez ďalšieho ani nemohli byť zrejmé. Konanie osoby zastupujúcej žalobcu - R. A. navyše aj v tomto prípade naplňuje aj znaky prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 2 Tr. zák. a je obdobné s konaním,

pre ktoré bola právoplatne odsúdená - Okresný súd Skalica sp. zn. 6T/21/2018 a sp. zn. 6T/103/2018. Žalobca ďalej nepreukázal tak ako tvrdil, že by poskytol žalovanej revolvingový úver, pre ktorý je typické, že dlžníkovi je poskytnutý určitý úverový rámec, v rámci ktorého môže dlžník čerpať peňažné prostriedky (ale aj nemusí) a to až do výšky dohodnutého úverového rámca. Veriteľ tento úver vždy dopĺňa do dohodnutej výšky a úverový vzťah tak môže fungovať dobu neurčitú, pričom najčastejším spôsobom poskytovania revolvingu je prostredníctvom kreditných kariet. Súd teda dospel k záveru, že v uvedenom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany žalobcu, nakoľko boli naplnené znaky nekalosti obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. a preto súd zmluvu o úvere považoval s poukazom na § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. za priečiacu sa dobrým mravom (použitie nekalej obchodnej praktiky nemôže byť nikdy v súlade s dobrými mravmi) a v zmysle § 37 ods. 1, § 39, § 39a, § 49a Občianskeho zákonníka za neplatnú aj z tohto dôvodu a teda nespôsobujúcu žiadne právne účinky. Zároveň je potrebné dodať, že súd nemôže poskytnúť ochranu uplatnenému právu žalobcu, ktoré je výsledkom použitia nekalej obchodnej praktiky, pretože výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Keďže zmluvu o úvere súd vyhodnotil ako neplatnú, žalobca preto nemá nárok od žalovanej vyžadovať splácanie úveru, ktorý žalovanej platne neposkytol. Z výpovede žalovanej síce vyplýva, že pri montáži filtra prevzala 172 eur, avšak za danej situácie by sa mohlo jednať o bezdôvodné obohatenie, ktoré nie je predmetom tohto sporu. Súd preto nemohol takéto bezdôvodné obohatenie priznať, pretože vo vzťahu k nemu nebolo vykonané dokazovanie a tak nebolo ani preukázané, kto obohatenie poskytol, či to bola spoločnosť žalobcu alebo spoločnosť, ktorá filter montovala. Navyše žalovaná na splátkach zaplatila žalobcovi celkom sumu 313 eur, teda sumu vyššiu než jej bola poskytnutá. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanej priznal podľa pomeru jej úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Jedná sa trovy konania pred súdom I. inštancie a aj pred súdom II. inštancie. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 1.505,10 eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ako aj náhradu trov odvolacieho konania. V odvolaní namietal, že súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia stručne a jasne neobjasnil skutkový a právny stav rozhodnutia, ktorý by postačoval na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu. Jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je povinnosť súdu vyrovnať sa s argumentmi a návrhmi sporových strán. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu: *Vetrenko v. Moldavsko* 77 a rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 296/09. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia rozsiahlo uvádzal tvrdenia žalovanej, ako aj tvrdenia svedka, ktorým bol manžel žalovanej, avšak tvrdenia žalobcu spomenul len okrajovo. Žalobca skutočnosti potrebné k riadnemu posúdeniu prejednávanej veci poskytol jednak v návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 30.06.2015, ako aj v špecifikácii uplatňovanej pohľadávky zo dňa 20.01.2017, v odvolaní zo dňa 31.03.2017, v podaní zo dňa 14.11.2018, ako aj v podaní zo dňa 17.01.2019. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave uznesením zo dňa 27.02.2018 sp. zn. 9Co/110/2017, kde odvolací súd konštatoval, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie sú zrejmé myšlienkové postupy a úvahy, ktoré viedli súd prvej inštancie k neakceptovaniu argumentácie žalobcu, napriek uvedenému upozorneniu zo strany odvolacieho súdu, súd prvej inštancie ani v novom napadnutom rozhodnutí tvrdeniami uvedenými žalobcom sa riadne nezaoberal. Ďalej žalobca namietal, že schopnosť žalovanej splatiť úver posudzoval na základe údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave, ktoré žalovaná poskytla. Taktiež poukázal na list s názvom zistenie a zaznamenávanie požiadaviek a potrieb klienta, kde žalovaná svojím podpisom potvrdila, že obchodníkovi oznámila svoje požiadavky, potreby, skúsenosti a znalosti týkajúce sa spotrebiteľského úveru, ako aj pravdivé a úplné informácie o svojej finančnej situácii. Ďalej potvrdila, že obchodník jej pred uzatvorením zmluvy o úvere objasnil informácie, ktoré sú uvedené v zmluve o úvere vo formulári pre štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a vo všeobecných obchodných podmienkach a poskytol vysvetlenie o základných vlastnostiach ponúkaného úveru a vplyvu, ktorý môže mať vrátane dôsledkov neplnenia zmluvy o úvere. Potvrdila, že porozumela rizikám súvisiacimi s uzatvorením zmluvy o úvere a tieto riziká je schopná finančne zvládnuť. Taktiež odvolateľ uviedol, že nezodpovedá za nesprávny údaj o výške príjmu a žalovaná bola povinná uviesť pravdivé údaje. Ak by si bola žalovaná splnila svoju povinnosť, uviedla pravdivý údaj o výške príjmu 244,54 eur, úver by nebol poskytnutý. V zmysle uvedeného si žalobca splnil svoju povinnosť posúdiť

schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Právna úprava mu neustanovuje povinnosť žiadať potvrdenie o výške príjmu. Na naplnenie nekalej obchodnej praktiky musia byť splnené dve kumulatívne podmienky a to konať v rozpore s odbornou starostlivosťou, pričom toto konanie musí byť spôsobilé podstatne narušiť ekonomické správanie žalobcu. Žalobca konal s odbornou starostlivosťou a teda nemohol sa dopustiť nekalej obchodnej praktiky. Rezultátom uvedeného je skutočnosť, že žalobca hrubo neporušil povinnosť konať s odbornou starostlivosťou a ani sa nedopustil nekalej obchodnej praktiky. Taktiež žalobca poukázal na to, že so žalovanou uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom revolvingovom úvere č. 90015129 dňa 30.10.2013. Žalovaná vo svojej výpovedi namietala, že pri podpisovaní zmluvy nemala vedomosť o celkovej kúpnej cene tovaru v splátkach a úrokovej sadzbe úveru, avšak na preukázanie svojich tvrdení nepredložila žiaden dôkaz, konkrétne vyhotovenie zmluvy, v ktorom by namietané údaje absentovali. Prihliadnuc na výpoveď manžela žalovanej, ktorý vypovedal, že od žalovanej sa dozvedel, akú hodnotu má filter a že filter sa dá splácať, čo napokon aj samotná žalovaná realizovala, ako aj nepredloženie dôkazu absencie namietaných údajov má žalobca za to, že žalovaná o kúpnej cene tovaru, teda výške úveru a aj splátkach úveru mala pri uzatváraní zmluvy vedomosť. Zmluva o úvere je kontraktom, takže na vznik záväzkového právneho vzťahu postačuje dohoda zmluvných strán o podstatných náležitostiach, ktorými sú záväzok veriteľa poskytnúť finančné prostriedky na požiadanie, určenie limitu týchto peňažných prostriedkov a záväzok vrátiť tieto prostriedky a zaplatiť úver. Žalobca a žalovaná sa dohodli na podstatných náležitostiach zmluvy a to konkrétne výška úverového limitu bola stanovená na sumu 2.000,- eur, keďže išlo spotrebiteľský revolvingový úver, žalovaná bola oprávnená opätovne čerpať finančné prostriedky do výšky zostatku disponibilného úverového limitu dohodnutého v zmluve, pričom prvé čerpanie úveru na náhradu kúpnej ceny tovaru bolo v zmluve dojednané vo výške 1.562,- eur. Záväzok poskytnúť úver na požiadanie dlžníka je upravený v článku 2.1. VOP a záväzok dlžníka vrátiť poskytnutý úver spolu s úrokom je dohodnutý v článku 4.1. VOP. Prihliadnuc na uvedené v dôsledku platného uzatvorenia zmluvy vzniklo medzi žalobcom a žalovanou záväzkový právny vzťah. Žalobca je toho názoru, že so žalovanou uzatvoril zmluvu v súlade s požiadavkami kladenými Občianskym zákonníkom na platnosť právneho úkonu, ako aj požiadavkami Obchodného zákonníka vyžadovanými pre daný zmluvný typ a zmluva o spotrebiteľskom revolvingovom úvere č. 90015129 zo dňa 30.10.2013 bola uzatvorená platne. Taktiež žalobca poukázal na skutočnosť, že obchodná zástupkyňa žalobcu p. A. nebola v súvislosti s predmetnou zmluvou trestne stíhaná a preto nebolo dôvodné, aby súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení rozhodnutia v bode 15, 16 a 17 sa ňou zaoberal z pohľadu, že bola aj v iných prípadoch právoplatne uznaná za vinnú zo spáchania úverového podvodu. V danom prípade je potrebné zachovávať zásadu prezumpcie neviny a preto súd nebol oprávnený vychádzať zo záverov, že sa R. A. dopustila protiprávneho konania pri uzatváraní zmlúv.

5. Žalovaná odvolací návrh nepodala, k odvolaniu žalobcu písomné vyjadrenie nezaslala.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

7. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zo dňa 16.02.2017 č.k. 5C/369/2015-40 vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd konštatoval, že nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý zamietol návrh žalobcu z dôvodu, že predmetná úverová zmluva je neplatná, bez riadneho posúdenia dôvodov tejto neplatnosti v zmysle ust. § 7 a § 4 zák.č. 250 /2007 Z.z. a § 37 ods. 1, § 39, § 39a, § 49a Občianskeho zákonníka, mali za

následok, že napádané rozhodnutie nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, na riadne odôvodnenie rozsudku, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

8. Podanou žalobou sa žalobca domáha rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.505,10 eur pozostávajúcu z istiny 1.416,13 eur, úroku 88,97 eur. Súd prvej inštancie zamietol žalobu dôvodiac, že žalobca tým, že neposkytol žalovanej podstatné informácie a nevysvetlil jej všetky dôsledky podpísania listiny z jej strany, podstatne narušil ekonomické správanie žalovanej ako priemerného spotrebiteľa, v dôsledku čoho urobila rozhodnutie, ktoré ju poškodzuje a ktoré by inak ako informovaný spotrebiteľ neurobila. Súd dospel k záveru, že v uvedenom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany žalobcu, nakoľko boli naplnené znaky nekalosti obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. a preto súd zmluvu o úvere považoval s poukazom na § 4 ods. 8 citovaného zákona za priečiacu sa dobrým mravom a v zmysle § 37 ods. 1 a § 39a, § 49a Občianskeho zákonníka za neplatnú a aj z toho dôvodu a teda nespôsobujúcu žiadne právne účinky. Keďže zmluvu o úvere vyhodnotil súd ako neplatnú, žalobca nemá nárok od žalovanej vyžadovať splácanie úveru, ktorý žalovanej platne neposkytol. Z výpovede žalovanej síce vyplýva, že pri montáži filtra prevzala 172,- eur, avšak v danom prípade by sa mohlo jednať o bezdôvodné obohatenie, ktoré nie je predmetom tohto sporu a navyše žalovaná na splátkach zaplatila žalobcovi celkom sumu 313,- eur, teda sumu vyššiu, než jej bola poskytnutá.

9. Žalobca nesúhlasil so zamietajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie a tvrdil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere bola so žalovanou platne uzatvorená a žalobca pri uzatváraní tejto zmluvy prostredníctvom pracovníčky R. A. poskytol žalovanej všetky potrebné informácie a teda sa nedopustil konania, ktoré by napĺňalo znaky nekalej obchodnej praktiky. Taktiež žalobca namietal, že súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neobjasnil skutkový a právny stav rozhodnutia, ktorý by postačoval na záver o tom, že bolo plne realizované právo žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu, nakoľko sa súd prvej inštancie dostatočne nevysporiadal s dôvodmi a argumentmi žalobcu.

10. V odvolacom konaní posúdil odvolací súd relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 90015129 a so Všeobecných obchodných podmienok spol. COFIDIS, a.s. pre spotrebiteľský úver NT 02/2013 vyplýva, že predmetná zmluva zo dňa 30.10.2013 mala byť uzavretá medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom. Za veriteľa predmetnú zmluvu uzatváral obchodník - spol. AQUAtrend, s.r.o. so sídlom Hrnčovská 221, Žilina, IČO: 36 406 741, ktorý konal za spol. COFIDIS, a.s. na základe plnomocenstva. Na základe tejto zmluvy mal veriteľ poskytnúť dlžníkovi spotrebiteľský revolvingový úver na financovanie nákupu tovaru s možnosťou úhrady kúpnej ceny za tovar prostredníctvom úveru tzv. nákup na splátky. Zo zmluvy ďalej vyplýva, že veriteľ mal žalovanej poskytnúť úver vo výške 1.562 eur na kúpu tovaru - vodný filter, keď celková kúpna cena tovaru bola v sume 1.662 eur, priama platba bola vo výške 100,- eur, pričom bola dojednaná ročná úroková sadzba 18,90 % ročne, RPMN vo výške 18,90 % priemerná hodnota RPMN 25,83 %. Úver mal byť vrátený žalovanou v 60 mesačných splátkach po 39,48 eur formou poštových poukážok. V zmluve sa ďalej okrem iného uvádza, že zamestnanie klienta - žalovanej je opatrovatelka s čistým príjmom 420,- eur. Z výpovede zmluvy o úvere a zánik poistenia zo dňa 06.11.2014 vyplýva, že žalobca ako veriteľ oznámil žalovanej porušenie čl. 4.1 VOP s tým, že jej aktuálny dlh predstavuje sumu 1.545,10 eur. Zároveň jej v súlade s prísl. ustanovením VOP dáva výpoveď predmetnej zmluvy o úvere a vyzýva ju k úhrade dlžnej sumy najneskôr v posledný deň výpovednej lehoty.

12. Podľa § 220 ods.2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. 13. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť

totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 220 ods.2 CSP). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 389 ods.1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Povinnosť súdov rozhodnutie odôvodniť v súlade s vyššie citovaným ustanovením je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z článku 36 a nasledujúcich Listiny základných práv a slobôd, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

14. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázke právneho posúdenia veci vychádzajúc z rozsahu dokazovania zaujal názor, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 90015129 uzavretá stranami sporu, žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom (v postavení spotrebiteľa) v písomnej forme, je zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 a nasl. OZ. Posudzujúc v danej právnej veci (žaloba na plnenie podľa § 80 písm. b/ OSP <.) ako predbežnú otázku platnosť predmetnej úverovej zmluvy dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva je neplatná s poukazom na ustanovenie § 39 OZ pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi a preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca dosiahol uzavretie predmetnej úverovej zmluvy zo dňa 30.10.2013 využitím nekalej obchodnej praktiky, cieleným konaním zástupcu žalobcu, pre ktorého bol tento postup pracovnou metódou vedúcou k uzavretiu zmluvy s klientom, pričom podstatným spôsobom narušil ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa, v tomto prípade žalovanej vo vzťahu k produktu, s poukazom na ustanovenia § 7 ods. 2, ods. 4, § 8 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Teda úmysel žalovanej kúpiť filtračné zariadenie bol vyvolaný zo strany žalobcu nekalou obchodnou praktikou. Takéto konanie žalovanej a ani jeho výsledok (uzatvorená úverová zmluva), nemôže požívať súdnu ochranu.

16. Dôvodil skutkovým stavom, že v danej právnej veci mal na základe vykonaného dokazovania (z výpovede žalovanej a z výpovede svedka L. W.) preukázané, že žalovaná bola uvedená do omylu pri uzatváraní zmluvy o úvere, ktorá sa mala týkať poskytnutia úveru na zakúpenie vodného filtra v sume 1.562 eur. Žalovaná tvrdila, že v čase podpisovania zmluvy o úvere nevedela, aká je cena vodného filtra, ktorý si mala zakúpiť a o cene sa dozvedela až dodatočne od kamarátky ktorá má filter tiež namontovaný. Uviedla tiež, že v úverovej zmluve neboli vyplnené údaje o výške úveru, o splátkach a ani o údajoch o

zamestnaní a jej zárobku a tieto museli byť do zmluvy dopísané až následne. Taktiež tvrdila, že žalobca (konajúci prostredníctvom zástupkyne R. A.) jej zmluvu o úvere po podpise neodovzdal a taktiež jej ju ani dodatočne nedoručili, prišli jej len poštové poukážky na uhrádzanie splátok, ktoré zo začiatku uhrádzala. Súd konštatoval, že výpoveď žalovanej sa zhoduje aj s výpoveďou jej manžela - svedka W., ktorý uviedol že žalovaná mu po namontovaní nepovedala akú cenu má filter a neukázala mu ani žiadnu zmluvu (žalovaná tvrdí že zmluvu jej nedali). Asi až po troch dňoch mu manželka mala povedať o cene filtra. Súd ďalej konštatoval, že žalobca dôkazmi nepreukázal, že so žalovanou platne uzatvoril zmluvu o úvere a že žalovaná bola informovaná o všetkých náležitostiach zmluvy o úvere, t.j. že zmluva o úvere bola v čase podpisu žalovanou riadne vyplnená čo sa týka všetkých náležitostí, vrátane výšky úveru a ceny vodného filtra a splátok. Samotná žalovaná uviedla, že keby vedela cenu filtra a výšku úveru, takúto zmluvu by neuzatvorila. Tieto závery súdu prvej inštancie namietal žalobca v podanom odvolaní.

17. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

18. Právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom nie je dovolený. Nedovolenosť je teda daná, ak a) obsah alebo účel právneho úkonu odporuje zákonu (obsahom právneho úkonu sú jeho podstatné alebo vedľajšie zložky, z týchto zložiek môže odporovať zákonu ktorákoľvek, avšak normatívny dôsledok uvedený v § 39 vyvoláva iba rozpor podstatných zložiek právneho úkonu so zákonom, prípadne tých zložiek, ktoré nie sú podstatné ex lege, ale ich zaradenie medzi podstatné zložky vyplýva z dohody účastníkov právneho úkonu. Účelom právneho úkonu treba rozumieť jeho hospodárske určenie, ktoré je, alebo nie je v súlade s účelom dovoleným zákonom), b) obsah alebo účel právneho úkonu obchádza zákon (obchádzanie zákona predstavuje osobitnú situáciu, v ktorej právny úkon formálne zodpovedá zákonnej norme, avšak v konečnom dôsledku vznikajú, menia sa alebo zanikajú práva a povinnosti, ktoré sú v rozpore s účelom a zmyslom zákona), c) sa právny úkon prieči dobrým mravom (dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku, poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešikanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Neplatnosť právneho úkonu vyjadrená v ustanovení § 39 OZ je neplatnosťou absolútnou.

19. Ochrana spotrebiteľa garantuje v súčasnom právnom poriadku komplex právnych noriem. Ochrana spotrebiteľa je objektom úpravy tak verejného, ako aj súkromného práva. Verejnoprávnu ochranu spotrebiteľa garantuje najmä zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa. Vzťahuje sa aj na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území SR alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území SR. Súkromnoprávna ochrana spotrebiteľa náleží Občianskemu zákonníku a samostatným zákonom, ktoré boli prijaté v nadväznosti na niektoré smernice EÚ. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť tieto zmluvné podmienky. Občiansky zákonník podobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, sú neprijateľné a preto neplatné. Samotným zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy je zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb. Z toho dôvodu obsahuje právna úprava spotrebiteľských zmlúv určité odchýlky od ostatných záväzkových vzťahov, ktoré spočívajú v zásade zmluvnej autonómie a rovnosti strán. Do právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv sa takto premieta snaha zákonodarcu vyrovnávať takýmto spôsobom faktickú nerovnováhu, ktorá vzniká tým, že na druhej strane zmluvného vzťahu je profesionálny účastník. V spotrebiteľských zmluvách sú zakázané ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a sú zakázané tiež nekalé obchodné praktiky.

20. Podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo

ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Obchodná praktika, ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovne. Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

21. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie správne postupoval, keď skúmal predmetnú úverovú zmluvu z hľadiska zvýšenej ochrany slabšieho účastníka tohto záväzkového vzťahu, teda žalovanej v postavení spotrebiteľa a pokiaľ podrobil predmetnú zmluvu preskúmal z hľadiska, či táto nevykazuje vady, ktorých existencia by bola dôvodom absolútnej neplatnosti právneho úkonu (§ 39 OZ). Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva (ktorá je zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 a nasl. OZ <.) je neplatná podľa ustanovenia § 39 OZ pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi, keďže žalobca nesporne dosiahol uzavretie predmetnej úverovej zmluvy použitím nekalej obchodnej praktiky, ktorá bola v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, ktorá podstatným spôsobom narušila ekonomické správanie žalovanej ako priemerného spotrebiteľa, keď konanie žalobcu, spôsob akým uzavrel so žalovanou predmetnú úverovú zmluvu a okolnosti za ktorých uzavrel predmetnú úverovú zmluvu so žalovanou jednoznačne smerovali k tomu, že žalovaná ako spotrebiteľ, urobila rozhodnutie o obchodnej transakcii, týkajúce sa predmetnej zmluvy, o ktoré by nemala záujem a ktoré by inak neurobila, pokiaľ by vedela za akých zmluvných podmienok predmetné filtračné zariadenie nadobúda.

22. S poukazom na zistený skutkový stav veci je potom neprijateľné prijať vo veci iný záver a to taký, že žalovaná by neuzatvorila predmetnú úverovú zmluvu za účelom kúpy filtračného zariadenia, pokiaľ by bola zo strany žalobcu pri jej uzatváraní riadne oboznámená so všetkými zmluvnými podmienkami, t.j. s cenou predmetného zariadenia, výškou mesačnej splátky, počtom splátok atď., ktoré údaje sa žalovaná dozvedela až potom, čo predmetnú úverovú podpísala, nakoľko predtým v zmluve tieto údaje chýbali a boli dopísané zástupcom žalobcu p. R. A. až dodatočne. V konaní bolo z výpovede žalovanej zistené, že hodnotu filtračného zariadenia sa dozvedela od svojej kamarátky a nie od žalobcu a manžel žalovanej sa to dozvedel až po troch dňoch ako bolo zariadenie v ich domácnosti namontované. V konaní bolo taktiež preukázané, že svedkyňa R. A., ktorá v mene žalobcu uzatvárala so žalovanou zmluvu, bola právoplatne odsúdená za prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 2 Tr. zák. Okresným súdom Skalica sp. zn. 6T/21/2018 a sp. zn. 6T/103/2018 za skutok, že ako oprávnená osoba konať za toho kto úver poskytuje, umožnila získať úver tomu, o kom vedela, že nespĺňa podmienky na jeho poskytnutie a spôsobila tak malú škodu. V trestnom konaní bolo preukázané, že ako zástupkyňa žalobcu pri uzatváraní zmlúv o revolvingovom úvere, zámerne uviedla vymyslené údaje o žiadateľovi z dôvodu, aby mu bol úver schválený, keď uviedla nepravdivé údaje o mesačnom príjme o zamestnávateľovi a pritom nikde nepracoval a nemal žiaden príjem o čom p. A. vedela. Aj keď žalobca v odvolaní namietal, že v tomto konaní nebolo preukázané, že p. A. obdobným spôsobom konala aj pri uzatvorení úverovej zmluvy so žalovanou dňa 30.10.2013, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že predvolaná svedkyňa R. A. po zákonom poučení podľa § 126 OSP (aktuálne § 201 CSP) odmietla vypovedať práve z dôvodu, aby si svojou výpoveďou neprivedla trestné stíhanie súvisiace s prácou, ktorú vykonávala pre spol. Cofidis a uzatváraním zmlúv s klientami, keď potvrdila, že žalovanú pozná v súvislosti s uzatváraním zmluvy. Z uvedeného správania sa svedkyne tak možno dôvodne predpokladať, že obdobným spôsobom konala aj v tejto veci, v opačnom prípade by jej nič nebránilo vo veci ako svedok vypovedať o skutočnostiach týkajúcich sa uzatvárania predmetnej úverovej zmluvy. Toto konanie svedkyne A. len potvrdzuje výpoveď žalovanej, že údaje ktoré sa nachádzajú v zmluve sú nepravdivé a ňou vymyslené a svedkyňa obdobne aj v tejto veci konala podvodne s cieľom vyplatenia provízie za uzatvorenie zmluvy.

23. Odvolací súd s poukazom na žalobcom uvedené odvolacie dôvody uvádza, že vo veci nezistil dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 389 ods.1 písm. b) CSP a podľa § 389 ods.1 písm. c) CSP a to z nižšie uvedených dôvodov.

24. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozsudku a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu odvolateľa,

ktorý odvolací súd považoval za nedôvodný, za preskúmateľné v takej miere, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie dal odpoveď na tie otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, keď súd prvej inštancie nebol povinný zachádzať do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Teda odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie stručne a jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, čo stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Úlohou odvolacieho súdu v prípade odvolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci je posúdiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že odvolaním vytýkané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, nie je dôvodné.

25. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedený výklad v súvislosti s tým, kedy sa obchodná praktika považuje za nekalú a či boli dané dôvody absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 OZ <. dospel k záveru, že tomu potom zodpovedá tvrdenie súdu prvej inštancie, že úmysel žalovanej uzatvoriť úverovú zmluvu za účelom kúpy filtračného zariadenia bol vyvolaný zo strany žalobcu nekalou obchodnou praktikou a takéto konanie žalobcu a ani jeho výsledok (uzatvorená úverová zmluva), nemôže požívať súdnu ochranu, dôvodiac zisteným skutkovým stavom veci, keď v danej veci mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca prostredníctvom svojej zástupkyne uzatváral zmluvy podvodným konaním, keď svedkyňa R. A. v postavení zástupcu žalobcu umožnila získať úver žalovanej, aj keď vedela, že nespĺňa podmienky na jeho poskytnutie. S poukazom na uvedené dôvody súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva je neplatná s poukazom na ustanovenie § 39 OZ pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi. Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na takom právnom posúdení veci, ktoré odvolací súd považuje za správne.

26. V súvislosti so zisťovaním bonity spotrebiteľa odvolací súd poukazuje na dopĺňujúci návrh, ktorým sa mení zákon č. 129/2010 Z. z., v ktorom sa okrem iného uvádza: „Zámer finančného sprostredkovateľa je často presvedčiť nebonitného klienta, ktorý má problémy s kontrolou vlastných finančných tokov a hospodárením, aby pristúpil na úver, u ktorého je v mnohých prípadoch zjavné, že ho spotrebiteľ nebude vedieť splácať. Finančný sprostredkovateľ je motivovaný zanedbať povinnosť skúmania spotrebiteľovej schopnosti splácať úver vidinou peňažnej prémie za sprostredkovanie a subjekt poskytujúci úver si je vedomý, že v prípade neschopnosti splácať majetok môže siahnuť za pomoci štátneho donútenia na majetkové hodnoty dlžníka, napríklad obydlie. Prípadný argument zo strany veriteľa, že exekúcia majetku u nebonitných klientov je prirodzeným následkom nedodržania povinnosti splácať úver neobstojí. Je tomu tak z dôvodu, že v prípade hrubého porušenia povinnosti skúmať spotrebiteľovu schopnosť splácať úver veriteľom z dôvodu vidiny majetkových hodnôt spotrebiteľa vstupuje veriteľ do zmluvného vzťahu v zlej viere (male fide), keďže si je dopredu vedomý toho, že spotrebiteľ pri svojej úrovni bonity s veľkou pravdepodobnosťou nebude môcť splácať úver. Veriteľ si je teda vedomý faktu, že hlavnou časťou zmluvného plnenia, ktorú od spotrebiteľa obdrží nebudú splátky úveru, ale poplatky za omeškanie platieb a uspokojenie z majetkových hodnôt spotrebiteľa v dôsledku spotrebiteľovej platobnej neschopnosti. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch možno považovať povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa v rozpore s odbornou starostlivosťou alebo účelové použitie dokladov o platobnej schopnosti spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej bonity spotrebiteľa, ako tomu v skutočnosti je, aby mu bol poskytnutý väčší úver, ako je schopný splácať.

27. Irelevantnou je preto odvolacia námietka žalobcu, že bonitu žalovanej pred poskytnutím spotrebiteľského úveru dostatočne preveril prostredníctvom údajov žalovanej v žiadosti o poskytnutie úveru, ktorá v tejto žiadosti bola povinná poskytnúť úplné, presné a pravdivé údaje pre posúdenie jej bonity (§ 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.). Poskytnutie úveru osobe bez dostatočnej bonity je doslova ľahkomyselnosťou dodávateľa, ktorá musí ísť jednoznačne na jeho ťarchu. Taktiež nie je dôvodné zo strany žalobcu sa odvolávať na list s názvom Zistenie a zaznamenávanie požiadaviek a potrieb klienta, kde žalovaná svojim podpisom potvrdila, že obchodníkovi oznámila svoje požiadavky, potreby, skúsenosti a znalosti týkajúce sa spotrebiteľského úveru, ako aj pravdivé a úplné informácie o svojej finančnej situácii, nakoľko to žiadnym spôsobom nepreukazuje skutočnosť, že žalobca pred uzavretím predmetnej zmluvy riadne vykonal šetrenie bonity žalovanej. V priebehu konania žalobca

ničím právne významným nepreukázal, aby mal akúkoľvek snahu čo i len formálne zisťovať celkovú bonitu žalovanej a teda jej schopnosť splácať poskytnutý úver. Cieľom žalobcu bolo bez akýchkoľvek pochybností dosiahnutie zisku a to bez ohľadu na to, že žalovaná vzhľadom na svoj mesačný príjem a starostlivosť o dcéru nebola objektívne schopná úver splácať. Žalobca tak pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou a ani so zaužívanou praxou a zvyklosťami pri poskytovaní úverov.

28. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu považoval odvolací súd pre rozhodnutie o podanej žalobe za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadávať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

29. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní odvolateľa nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

30. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spolu so závislým výrokom o náhrade trov konania (odvolacími námietkami osobitne nenapadnutý) podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

31. O trovách odvolacieho konania strán sporu odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, aj keď jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, avšak žiadne trovy odvolacieho konania jej nevznikli.

32. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).